

Gene- ra- tioner

„Weekend“ er en begivenhed i dansk film. Filmen behandles andetsteds i nummeret. Her skal fremdrages nogle af de perspektiver, som den rejser på anden led, nemlig til belysning af det, som man benævner det hjemlige filmklima. „Weekend“ gør visse tilstande inden for filmopfattelsen og filmbedømmelsen herhjemme mere anskuelige. Efter „Duellen“ sporede man en klar afstand mellem kritikerne. De „gamle“ kritikere modtog *Knud Leif Thomsens* film med begejstring, de yngre afviste den kategorisk. Med „Weekend“ forholder det sig næsten diametralt modsat. Disse to film har med andre ord omsider herhjemme gjort det helt tydeligt, at der er et svælg mellem den ældre generations filmbedømmelse og den yngres. Dette er i sig selv ikke særligt mærkværdigt, vel snarere ret naturligt. I udlandet har man for længst accepteret en sådan kendsgerning. Men herhjemme har man søgt at tilsløre den. De ældre anmeldere har i mange år søgt at latterliggøre yngre kritikere med andre synspunkter ved at kalde dem filmologer, en betegnelse, som man har misforstået og vendt til et invektiv. I „Berlingske Tidende“ anstillede *Jens Kistrup* den 27. 10. nogle meget fornuftige betragtninger om generationsmodsatninger og sagde bl. a., at ældre kritikere er villige til at strække sig meget vidt for at holde trit med tiden. På filmkritikkens område er det nu blevet klart, at man kun kan strække sig til en bestemt grænse. Langt de fleste af de anmeldere, som ikke har brudt sig om „Weekend“, har anført, at filmen keder dem, at de ikke kan se, at der er noget særligt problem i det, den søger at skildre etc. etc. Det er muligt, ja det er endda sandsynligt, at de virkelig mener, hvad de skriver, og at de altså ikke har den ringeste kontakt med menneskene i filmen, men man har lov til at være uenig med dem og sige, at det ikke behøver at være filmens skyld. Mange har indvendt mod „Weekend“, at det er en privat film. Lad os så sige, at det er en privat film. Hvad galt er der i det? Det er jo i allerhøjeste grad karakteristisk, at den moderne film af betydning i udpræget grad beskæftiger sig med det private. *Antonioni* beskæftiger sig i sine senere film udelukkende med miljøer og mennesker, der er meget snævert afgrænsede, og det samme gør instruktører som *Godard* og *Truffaut*. Modtagelsen af disse film herhjemme har i bedste overensstemmelse med, hvad *Kistrup* har sagt, været præget af en overordentlig velvilje, af en vældig trang til at søge at forstå dette nye, men også af en iøjnefaldende usikkerhed. Det voldte f. eks. tydeligvis de fleste anmeldere betydelig vanskelighed at forstå en film som „Aandeløs“. Man fandt, at filmen var speciel, hvad der i danske kritikeres øjne altid gør en film suspect; den var ikke almen. Sans comparaison genfinder man flere af indvendingerne over for „Weekend“. Man har virkelig i ramme alvor indvendt, at filmen er uden interesse, fordi den kun behandler et lille udsnit af vor befolkning. Sådan er *ungdommen* skam ikke. Med „Weekend“ har vi for første gang fået en dansk film, der præcist og følsomt indkredser et stykke dansk virkelighed. Altså noget, man har skreget på i årevis. Men fordi man ikke forstår at fortolke det, afviser man det. Der er ikke nogensomhelst grund til at diskutere det. Men de nye, der forhåbentlig vil fortsætte linien fra „Weekend“, kan kun tage til efterretning, at de heller ikke i fremtiden vil møde megen *response* hos en stor del af den lokale kritik. Og denne kritik må se i øjnene, at den ikke mere har megen mulighed for at yde indflydelse på en evt. fremtidig dansk filmkunst. Måske er man også ligeglad.